

עשו לי סעודה קטנה

הסתיים מסע מלא רגשות ועבודת נפש, של מפגש עם המלך בשדה, אימת דין, כפרה והתקרבות כשבסופו הסתופפות בצל ה' בסוכה, בחינת "שמאלו תחת לראשי - זה ראש השנה, וימינו תחבקני - זה חג הסוכות".

מבואר בשער הכוונות לאריז"ל, שצורתה של סוכה כהלכה היא שתי דפנות שלמות ושלישית אפילו טפח.

ממש כדרך שיד חובקת ויש בה זרוע, אמה וכף יד. זה החיבוק שה' מחבק לכנסת ישראל כדוד לרעיה. כך אנו מרגישים בתוכו: מוגנים בפשטות. עטופים באהבה.

והנה, מגיע חג נוסף שאינו חלק מחג הסוכות. שמיני עצרת. יום אחד- אחר שבוע שלם של חג. היום החמישים מתחילת חודש אלול.

חז"ל מתארים את בקשתו, כביכול, של הקב"ה: "הישארו עוד קצת, אל תברחו כל כך מהר, עוד חורף סגרירי וארוך לפנינו, רק עוד יום אחד..."

מי אינו מכיר את התחושה של ה"עוד קצת" כשאנו מנסים למשוך את הטוב.

שמעתי מהרבנית נעמי הדרי תליט"א דימוי נפלא ליום הזה: משל לזוג הורים שהשיא ילד. חוזרים הביתה משמחת החתונה הרבה אחרי חצות, הרגליים דואבות, הבטן מקרקרת(מי אכל מלבד "המוציא" של סעודת המצווה...) והלב עולה על גדותיו, גולש מרוב אושר.

פותחים את המקרר ומוציאים איזה חומוס או ממרח אחר ויושבים במטבח, גם לא צריך תאורה מי יודע מה, מספיק נורה קטנה. "מנגבים" יחד מצלחת אחת, מסתכלים בעיניים איש של רעותו. נזכרים, דומעים וצוחקים. מנסים לתת שם לאושר המבעבע. "עשו לי סעודה קטנה..."

כמה אינטימיות, כמה ביטוי לנצח ולעכשיו בו זמנית.

איש- אשה- משפחה, ושכינה בינותם.

אהבת עולמים...

הרבנית רות בנימין

**בוחרים
במשפחה**

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם